

Na naší folkové scéně, v kategorii písničkářů, se blýská na lepší časy. Po několika veselých osobnostech se dostávají i písničkáři vážní, ne však depresivní, současně však srozumitelní a ne zbytečně komplikovaní. Po **Honzovi Řepkovi**, který ale navázal na tvorbu dua **Nestíháme**, vydává svou v podstatě první (i když v pořadí druhou, první byly písničky Jaroslava Ježka) sólovou desku i

Jan Matěj Rak

. Jana Matěje znám a pozoruji na hudební scéně celkem dlouho a díky internetovým diskusím znám i jeho pohled na hudební svět. Trochu jsem se tedy desky bál – když se mi nebude líbit a napíšu to, vypukne zase rozsáhlá internetová diskuse o kvalifikaci recenzentů konkrétně i obecně, což sice jako reklama desce poslouží, ale zapadne tím informace o stavu českého písničkářství.

Naštěstí to bude naopak – diskuse zřejmě neproběhne a informace o stavu českého písničkářství není tak urgentní, jak jsem výše naznačil. Hned v úvodu článku tedy apeluji – nepřehlédněte tuto desku. Jan Matěj Rak natočil 19 prostých, přehledných, upřímných a přitom ne jednoduchých písní (jakkoliv se deska jmenuje **Všechny ty jednoduché věci**) o devatenácti každodenních životních obrazech či situacích, vždy však s hlubším vědomím souvislostí.

Jakkoliv v nich klade především důraz na text a hudební doprovod je úsporný, není hudba a instrumentace v jeho písních Popelkou, je napsána přesně se znalostí potřeb vyznění písní. Jan Matěj Rak přitom nijak písničky nenatahuje, zbytečně neexhibuje, není hudebně ani textově rozvláčný – naopak, písně velmi rychle spějí k vypointování, velmi často velmi přesnému, nezanechávajícímu otazníky, co tím textař chtěl říci. Chtělo by se napsat, že se na desce potkáváme po dlouhé době s čistým extraktem písničkářství. A taky napíšu přirovnání, které mě napadlo při prvním poslechu a při posleších dalších zůstalo: Jan Matěj Rak mi svou tvorbou na desce připomíná mladého Karla Plíhala v té poetické poloze (

Pohádka

,
Kluziště

). S obsahem desky koresponduje i prostý, dvoubarevný obal v retrostylu starých zahnědlých fotek a portrétem malého Jana Matěje Raka – na první pohled přijde fádní, ale pak vlastně zjistíte, že je v té jednoduchosti dokonalý. Upřímné je i průvodní slovo, kterým Jan Matěj Rak desku doprovodil. A když jsem si sleevnote přečetl pozorně, pochopil jsem, čím mě Jan Matěj Rak tak oslovil – taky mám rád Verneovky a krupicovou kaši a zemlbábu, zatímco Kunderu jsem asi nikdy nedočel do konce a svíčkovou Stroganoff nepoznám, ani kdybych ji žral. Tak pokud máte rádi tyto věci, bude se vám deska líbit, pokud ne, zkuste je ochutnat.

{desky 937}